

Kniha Daniel – sto osemdesiatdva

Prorocké spojenectvá a boje: od starovekého Seleuka po modernú geopolitiku

Jeff Pippenger
2024-04-12

Verše trinásť a štrnásť označujú dejiny, v ktorých Seleukos a Filip Macedónsky vytvárali spojenectvo, a títo predobrazne predstavujú Spojené štáty, ktoré sú prvou zástupnou armádou Ríma, a Macedónia (Grécko) je symbolom Organizácie Spojených národov. V týchto raných dejinách spojenectvo kráľa severu (Seleuka) a Filipa (Grécka) predstavuje dejiny, ktoré vedú k bitke pri Panii, pričom o dve storočia neskôr bolo meno mesta zmenené z Pania na mesto Cézarea Filipova. Dvojaké meno tohto mesta nepripomínalo spojenectvo Seleuka a Filipa Macedónskeho.

Názov „Cézarea Filipova“ pochádza z historickej premeny starovekého mesta známeho ako Paneas alebo Panium. Mesto bolo pôvodne pomenované Paneas pre svoju blízkosť k významnému prameňu zasvätenému gréckemu bohu Panovi. Tento prameň, ktorý bol v staroveku významným náboženským miestom, sa vlieval do rieky Jordán.

Počas vlády kráľa Herodesa Veľkého, približne v 1. storočí pred Kristom, mesto prešlo významnými prestavbami a bolo rozšírené i skrášlené. Cézareu Filipovu pomenoval Herodes Filip, syn Herodesa Veľkého. Mesto nazval Cézarea na počesť rímskeho cisára Augusta Caesara a Filipova podľa seba, teda Cézarea Filipova. Preto „Cézarea Filipova“ je spojením názvu „Cézarea“, ktorý odráža Herodesovu poctu cisárovi Augustovi Caesarovi, a „Filipova“, ktorá vzdáva česť Herodesovi Filipovi.

Prorocky je Panium spojené s konfederáciou medzi Seleukom a Filipom Macedónskym a tiež so spojenectvom medzi Cézarom a Herodesom Filipom. Tieto dve spojenectvá sa vzťahujú na spojenectvo medzi Spojenými štátmi a Organizáciou Spojených národov, ktoré nasleduje po kolapse Putinovho Ruska, predstavovaného Seleukom a Filipom. Zároveň predstavujú spojenectvo medzi pápežstvom, ktoré je matkou, a Spojenými štátmi, ktoré sú dcérou, ako to znázorňujú Cézar a Filip, ktorí boli obaja predstaviteľmi Ríma. Spoločne označujú, že Spojené štáty siahajú „cez priepasť, aby uchopili ruku rímskej moci,“ a siahajú „nad priepasť, aby si podali ruky so špiritizmom.“ Pred nedeľným zákonom zo šestnásteho verša je trojité spojenie už zavedené.

Panium predstavuje centrum gréckeho uctievania boha Pana. Prameň, ktorý bol zasvätený gréckemu bohu Panovi, bol v tom čase známy aj ako „Brány pekla“, a keď tam Ježiš prišiel, Jeho výrok o „Bránach pekla“ označuje zápas medzi politickými a náboženskými atribútmi Grécka (globalizmu) a odpadlickým protestantizmom, ktorý sa odohráva v posledných dňoch. Je to boj, ktorý prvý raz podnietil bohatý prezident, keď v druhom verši rozvíril ríšu Grécka. Je to celosvetový vonkajší boj a zároveň aj vnútorný boj v rámci Spojených štátov.

Náboženstvo globalizmu je náboženstvom draka, ktoré je v našom modernom kontexte náboženstvom wokeizmu. V roku 2020 šelma z bezodnej priepasti, označená v jedenástej kapitole

Zjavenia, prejavila svoju politickú a náboženskú moc a usmrtila oba rohy zemskej šelmy. Tá bezodná priepasť je okrem iného znázornená „Prameňom Pana“, ktorý napájal riekou Jordán.

V gréckej mytológii bol Pan spájaný s prírodou, divočinou a pastierskou hudbou a prítomnosť prameňa zasväteného jemu mala pre uctievačov náboženský význam. Boh Pan je často zobrazovaný s nohami, rohmi a ušami kozy. Pan bol pokladaný za boha pastierov a stád a často bol vykresľovaný ako hravé a nezbedné božstvo, ktoré sa veselo pohybovalo po lesoch a horách. Obraz Pana ako božstva s kozlími nohami je v súlade s ôsmou kapitolou Daniela, kde je Grécko predstavené baranom. Kozy boli v starovekom Grécku bežnými domácimi zvieratami a často sa vyskytovali v horských oblastiach, kde sa verilo, že Pan sa potuluje. Toto zobrazenie sa stalo výrazným prvkom Panovej ikonografie a pretrvalo v gréckom umení a literatúre zobrazujúcich tohto boha vrátane národnej meny.

Keď Ježiš navštívil Cézareu Filipovu, vyhlásil, že „brány pekla“ nepremôžu Cirkev. To, čo Peter povedal v odpovedi na Ježišovu otázku, sa v kresťanských dejinách a tradícii chápe ako „kresťanské vyznanie“.

Keď Ježiš prišiel do končín Cézarey Filipovej, spýtal sa svojich učeníkov: Za koho pokladajú ľudia mňa, Syna človeka? A oni povedali: Jedni hovoria, že si Ján Krstiteľ; iní Eliáš; a ďalší Jeremiáš alebo jeden z prorokov. Povedal im: A vy ma za koho pokladáte? Šimon Peter odpovedal a riekol: Ty si Kristus, Syn živého Boha. Ježiš mu odpovedal: Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach. A ja ti hovorím, že ty si Peter, a na tejto skale zbudujem svoju cirkev a brány pekla ju nepremôžu. A dám ti kľúče od nebeského kráľovstva: a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi. Vtedy prikázal svojim učeníkom, aby nikomu nepovedali, že on je Ježiš Kristus. Matúš 16:13–20.

Táto pasáž je významná, pretože predstavuje kľúčový okamih v Ježišovej službe a vo vývine kresťanskej teológie. Petrovo vyznanie Ježiša ako Mesiáša, Syna živého Boha, sa považuje za základ kresťanskej viery a za uholný kameň, na ktorom je vybudovaná Cirkev. Výrok „na tejto skale postavím svoju Cirkev“ sa v katolíckej tradícii vykladá ako odkaz na samotného Petra, ktorého Ježiš označuje za „skalu“, na ktorej bude Cirkev vybudovaná. Tento výklad slúži ako základ pápežského primátu a autority v katolíckej teológii.

V protestantskej teológii sa „skala“ nechápe ako odkaz na samotného Petra osobne, ale na Petrové vyznanie viery v Ježiša ako Mesiáša a Božieho Syna. Podľa tohto chápania nie je základom cirkvi Peter, ale vyznanie, že Ježiš je Kristus a Boží Syn. Bez ohľadu na teologický výklad sa Petrovo vyznanie v Matúšovi 16:13–20 považuje za ústredný a základný text kresťanskej viery, ktorý zdôrazňuje totožnosť Ježiša ako Mesiáša a Božieho Syna a potvrdzuje poslanie a účel cirkvi.

V predchádzajúcom článku sme uviedli úryvok z knihy *The Desire of Ages*, v ktorom sestra Whiteová označuje niektoré otázky spojené s Kristovou návštevou v Cézarei Filipovej. Jedným z bodov, na ktoré poukazuje, je, že Kristus odviedol učeníkov spod vplyvu Židov s cieľom predložiť im poučenia Cézarey Filipovej.

„Ježiš a Jeho učeníci teraz prišli do jedného z mestečiek v okolí Cézarey Filipovej. Boli už za hranicami Galiley, v kraji, kde prevládalo modlárstvo. Tu boli učeníci vyňatí spod ovládajúceho vplyvu judaizmu a privedení do užšieho styku s pohanským uctievaním. Okolo nich boli zastúpené podoby poverčivosti, ktoré existovali vo všetkých častiach sveta. Ježiš si prijal, aby pohľad na tieto veci v nich vzbudil pocit zodpovednosti voči pohanom. Počas svojho pobytu v tomto kraji sa usiloval stiahnuť od vyučovania ľudu a venovať sa plnšie svojim učeníkom.“ Túžba vekov, 411.

Dňa 18. júla 2020 Kristus odstránil učeníkov z 11. septembra 2001 spod vplyvu laodicejského adventizmu. Prvé sklamanie v podobenstve o desiatich pannách spôsobilo oddelenie hnutia od zhromaždenia posmievačov, ktoré bolo v procese obchádzania. Táto pravda sa naplnila v dejinách mileritov 19. apríla 1844 a znovu 18. júla 2020. Potom sa začali dejiny času meškania a nesú pečať „Pravdy“ tak v hnutí prvého, ako aj tretieho anjela.

Prvé sklamanie je prvým z troch medzníkov a dejiny sa uzatvárajú Veľkým sklamaním z 22. októbra 1844, ktoré je predobrazom „veľkého zemetrasenia“ z jedenástej kapitoly Zjavenia. Začiatok, prvé písmeno hebrejskej abecedy, predstavuje sklamanie, a koniec, dvadsiate druhé písmeno hebrejskej abecedy, takisto predstavuje sklamanie. Trináste písmeno, predstavujúce vzburu, označuje sklamanie bláznivých panien, ktoré zjavujú svoj stratený stav, keď volanie o polnoci odhaľuje, kto sa na krízu pripravil a kto nie. Dvadsaťdva písmen hebrejskej abecedy predstavuje symbol spojenia Božstva s ľudstvom, ktoré sa v rámci týchto dejín uskutočňuje, hoci milleritické dejiny predstavujú prvý Kádeš a naše dnešné dejiny predstavujú posledný Kádeš.

Obe línie sú paralelné, no jedna predstavuje zlyhanie Božieho ľudu a druhá víťazstvo Božieho ľudu. Tesne pred krížom Ježiš priviedol svojich učeníkov do Pania, tak ako priviedol svojich učeníkov posledných dní do Pania, a tým dopustil, aby sklamanie oddelilo jeho učeníkov posledných dní od „ovládajúceho vplyvu“ laodicejského adventizmu, ktorý je v dejinách šestnástej kapitoly Matúša predstavený ako „judaizmus“. Tým ich zároveň uviedol do užšieho styku s pohanstvom, čím predstavil pracovné prostredie svojich učeníkov posledných dní, ktorí teraz žijú v plne rozvinutom prejave satanskej moci, predstavovanej modernými komunikačnými systémami, ktoré sa používajú na to, aby celý svet priviedli k prijatiu znamenia šelmy.

Dejiny Cézarey Filipovej sa zhodujú s dejinami bitky pri Paniu a s veršami trinásť až pätnásť. Kristus a Jeho učeníci stáli v tieni kríža, čo predobrazovalo Jeho učeníkov posledných dní stojacich v tieni nedeľného zákona. Tam, vo veršoch trinásť až pätnásť, čo bola Cézarea Filipova, a tiež bitka pri Paniu, kde stojíme dnes, začal Kristus vyučovať svojich učeníkov o tom, čo sa malo stať vo verši šestnásť.

„Chystal sa im povedať o utrpení, ktoré Ho čakalo. Ale najprv odišiel osamote a modlil sa, aby ich srdcia boli pripravené prijať Jeho slová.“ The Desire of Ages, 411.

Skôr než Kristus povedal svojim učeníkom o kríži, najprv odišiel alebo otáľal, čím vyznačil čas otáľania v podobenstve a v dejinách od 18. júla 2020 do júla 2023.

„Keď sa k nim pripojil, neoznámil im hneď to, čo im chcel odovzdať. Predtým im dal príležitosť vyznať svoju vieru v Neho, aby boli posilnení pre nadchádzajúcu skúšku.“ Túžba

vekov, 411.

V júli 2023 začal Pán dávať príležitosť tým, ktorí boli spojení so sklamaním, aby vyjadrili svoju vieru. Učinil tak tým, že otvoril posolstvo tridsiatej siedmej kapitoly Ezechiela, ktoré bolo potvrdením posolstva z 11. septembra 2001. Bola to niť, ktorá spájala čas pečatenia od 11. septembra 2001 s čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom. Učinila tak tým, že zasadila sklamanie z 18. júla 2020 do štruktúry pravdy, lebo tí, ktorí boli ochotní vidieť, mohli rozpoznať, že každé reformačné hnutie má tému, ktorá sa tiahne celými jeho osobitnými posvätnými dejinami.

V posledných dňoch prišlo posolstvo tretieho beda 11. septembra 2001, potom bolo zvestované falošné posolstvo tretieho beda, ktoré spôsobilo sklamanie, no posolstvom, ktoré ich po troch a pol dňoch mŕtvych, suchých a rozptýlených kostí priviedlo späť k životu, bolo posolstvo štyroch vetrov, ktoré je tiež tretím beda.

Učeníci posledných dní môžu vidieť, ak sa rozhodnú vidieť, že tri medzníky zapečatovania sto štyridsaťštyritisíc predstavujú v každom kroku tú istú tému a že pri druhom kroku vzbura, znázornená trinástym písmenom hebrejskej abecedy, potvrdila posolstvo ako „Pravdu“. Druhým svedectvom, ktoré Pán poskytol, bola skutočnosť, že prvé sklamanie predchádzajúcich reformačných hnutí bolo založené na vzbure proti zjavenej Božej vôli, či už to bolo v tom, že Mojžiš neobrezal svojho syna, alebo že Uzza siahol na archu, alebo že Marta a Mária pochybovali o Ježišom slove týkajúcom sa Lazarovej smrti. Jedinou reformačnou líniou, ktorá nezastávala skutočnosť, že prvé sklamanie bolo založené na neposlušnosti, bolo reformačné hnutie mileritov, no aj v tom čase sa ukázalo, že dejiny mileritov obsahovali vnútorné medzníky, ktoré boli založené na pravde ôsmeho, ktorý je zo siedmich.

Skutočnosť, že ôsmy je zo siedmich, je hlavnou súčasťou Zjavenia Ježiša Krista, ktoré je teraz odpečatované, a prechod filadelfského mileritského hnutia k laudicejskej cirkvi bol medzníkom, ktorý určoval, kedy laudicejské hnutie tretieho anjela prejde k filadelfskému hnutiu sto štyridsaťštyritisíc. Teda skutočnosť, že prvé mileritské sklamanie sa naplnilo bez toho, aby ich hnutie prejavilo neposlušnosť, poskytla protiklad k tomu istému medzníku v posledných dňoch, keď laudicejské hnutie tretieho anjela prejaví neposlušnosť a vyvolá sklamanie, a tým sa zosúladi s mileritským medzníkom a vytvorí logiku na rozpoznanie, že hnutie sto štyridsaťštyritisíc je ôsmy, ktorý je zo siedmich.

V júli 2023 Pán vzbudil „hlas volajúceho na púšti“, aby pripravil svoj ľud posledných dní na krízu nedeľného zákona, a keď sa po svojom otáľaní v modlitbe vrátil k učeníkom, dal im príležitosť vyjadriť svoju vieru. V Kristových dňoch bolo týmto posolstvom Jeho krst, bod, v ktorom sa Ježiš stal Ježišom Kristom. Tento medzník sa zhoduje s 11. septembrom 2001 a Jeho učeníci boli opýtaní, čo si o Ňom myslia ľudia, a potom boli opýtaní, čo si o Kristovi myslia sami učeníci.

„Keď sa k nim pripojil, neoznámil im hneď to, čo im chcel odovzdať. Skôr než to urobil, dal im príležitosť vyznať svoju vieru v Neho, aby boli posilnení pre prichádzajúcu skúšku. Opýtal sa ich: ‚Za koho ma ľudia pokladajú, mňa, Syna človeka?‘“

„Je smutné, že učenici boli prinútení uznať, že Izrael nedokázal rozpoznať svojho Mesiáša. Niektorí Ho síce, keď videli Jeho zázraky, vyhlásili za Syna Dávidovho. Zástupy, ktoré boli nasýtené pri Betsaide, Ho chceli vyhlásiť za kráľa Izraela. Mnohí boli pripravení prijať Ho ako proroka; neverili však, že je Mesiášom.“ Túžba vekov, 411.

Väčšina adventizmu neverila v tretie beda z 11. septembra 2001. Verili niektorým zázrakom prorockého Slova, ktoré boli v hnutí predstavené, a niektorí chápali, že posolstvo z 11. septembra 2001 obsahovalo prvky pravdy, ale tvrdeniam z 11. septembra 2001 v skutočnosti neverili.

Nárok z 11. septembra 2001 bol predobrazený nárokom z 11. augusta 1840 a tento nárok vyjadrila sestra Whiteová, keď komentovala naplnenie 11. augusta 1840. Uviedla:

„Presne v určenom čase prijalo Turecko prostredníctvom svojich vyslancov ochranu spojeneckých mocností Európy, a tým sa dostalo pod kontrolu kresťanských národov. Táto udalosť presne naplnila predpoveď. Keď sa to stalo známym, zástupy boli presvedčené o správnosti zásad prorockého výkladu, ktoré prijal Miller a jeho spolupracovníci, a adventnému hnutiu bol daný podivuhodný impulz. Muži vzdelaní a vážení sa spojili s Millerom tak v kázaní, ako aj v uverejňovaní jeho názorov, a od roku 1840 do roku 1844 sa toto dielo rýchlo šírilo.“ The Great Controversy, 334, 335.

To, čo bolo potvrdené 11. augusta 1840, bolo, že Millerove prorocké názory boli správne; a tvrdenie z 11. septembra 2001 je potvrdením, že prorocké názory Future for America sú správne. Nekajúci sa zástup v júli 2023 nemohol a nechcel prijať predpoklad, že metodológia navrhnutá Kristom a zverená organizácii Future for America je v skutočnosti metodológiou neskorého dažďa. Potom sa však Kristus opýtal svojich učeníkov, čo si myslia oni, a nie zástup.

„Ježiš teraz položil druhú otázku, týkajúcu sa samotných učeníkov: ‚A vy za koho ma pokladáte?‘ Peter odpovedal: ‚Ty si Kristus, Syn živého Boha.‘“

„Peter od samého začiatku veril, že Ježiš je Mesiáš. Mnohí ďalší, ktorí boli usvedčení kázaním Jána Krstiteľa a prijali Krista, začali pochybovať o Jánovom poslaní, keď bol uväznený a usmrtený; a teraz pochybovali, že Ježiš je Mesiáš, na ktorého tak dlho čakali. Mnohí z učeníkov, ktorí vrúcne očakávali, že Ježiš zaujme svoje miesto na Dávidovom tróne, ho opustili, keď spoznali, že nemá taký úmysel. Peter a jeho druhovia sa však od svojej vernosti neodvrátili. Kolísavý postup tých, ktorí včera chválili a dnes odsudzovali, nezničil vieru pravého nasledovníka Spasiteľa. Peter vyhlásil: ‚Ty si Kristus, Syn živého Boha.‘ Nečakal na kráľovské počty, ktoré by korunovali jeho Pána, ale prijal Ho v jeho ponížení.“

„Peter vyjadril vieru dvanástich. Učenici však boli ešte ďaleko od toho, aby chápali Kristovo poslanie. Odpor a prekrúcanie zo strany kňazov a popredných mužov, hoci ich nemohli odvrátiť od Krista, ich predsa uvádzali do veľkých rozpakov. Nevideli svoju cestu jasne. Vplyv ich skoršej výchovy, učenie rabínov, moc tradície ešte stále zahaľovali ich pohľad na pravdu. Z času na čas na nich dopadali drahocenné lúče svetla od Ježiša, no často boli ako ľudia tápujúci medzi tieňmi. Ale v tento deň, skôr než boli postavení tvárou v tvár veľkej skúške svojej viery, spočinul na nich Duch Svätý v moci. Na krátky čas sa ich oči odvrátili od „vecí viditeľných“, aby hľadeli na „veci neviditeľné“. 2 Korint'anom 4:18. Pod závojom ľudskosti rozoznali slávu

Božieho Syna.“

„Ježiš odpovedal Petrovi slovami: „Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo telo a krv ti to nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach.““ Túžba vekov, 412.

Petrovo vyznanie, ktorým rozpoznal, že Kristus je Syn Boží, priamo odpovedalo na skúšobnú otázku týchto dejín. Nastal čas, aby sa Mesiáš zjavil, ako to ustanovilo Božie prorocké Slovo, a iba tí, ktorí prijali túto pravdu, mali byť zahrnutí medzi tých, ktorých predstavoval Petrov výrok. Peter predstavuje tých, ktorí prijímajú posolstvo ustanovené 11. septembra 2001 a ktorí vyznávajú, že Ježiš je Syn Boží. „Peter vyjadril vieru dvanástich“ a tých dvanásť, ktoré predstavoval, bolo sto štyridsaťštyri tisíc. Z tohto dôvodu Kristus v danom úryvku zmenil Petrovo meno zo Šimona Bar-jona na Petra.

„Šimon“ znamená „ten, kto počuje“, a „bar“ znamená „syn“, a Jonáš znamená „holubica“. Šimon predstavoval tých, ktorí počuli posolstvo holubice, ktorá predstavovala pravdy spojené s krstom Ježiša, keď sa stal Kristom, pomazaným mocou, ako to symbolicky predstavovalo zostúpenie Ducha Svätého v podobe holubice.

Reformné línie sú navzájom rovnobežné a Ján predstavuje milleritov, ktorí 11. augusta 1840 zjedli malú knižku. Jeremiáš je v súlade s touto udalosťou a keď zjedol malú knižku, vtedy bol nazvaný Božím menom.

Našli sa tvoje slová a zjedol som ich; a tvoje slovo mi bolo radosťou a plesáním môjho srdca, lebo som nazvaný tvojím menom, ó Hospodine, Bože zástupcov. Jeremiáš 15:16.

Keď Pán vstúpil do zmluvy s Abramom, zmenil jeho meno na Abrahám, ako to urobil aj so Saraj a Jákobom. Zmena mena predstavuje zmluvný vzťah a na medzníku, kde zostupuje Božský symbol, má Boží ľud prijať posolstvo, vstúpiť do zmluvy, a vtedy je jeho meno zmenené. Ako predstaviteľ učeníkov Kristovej doby Šimon Bar-jóna predstavoval tých, ktorí „počuli“ posolstvo „holubice“.

Keď vydal svedectvo, že rozpoznal, že pri tom medzníku sa Ježiš stal Kristom a že bol Synom Božím, i všetko, čo z toho vyplýva, Kristus mu potom zmenil meno na Peter. Vyjadril posolstvo, ktoré prijal zmluvný ľud Kristov v tých dejinách, a tým zároveň predobrazil stoštyridsaťštyritisíc posledných dní.

Písmeno „P“ je šesťnástym písmenom anglickej abecedy a písmeno „E“ je piatym písmenom abecedy a písmeno „T“ je dvadsiatym písmenom, písmeno „E“ sa opakuje a meno sa končí písmenom „R“, ktoré je osemnástym písmenom. Šesťnásť „krát“ päť, „krát“ dvadsať, „krát“ päť, „krát“ osemnásť sa rovná sto štyridsaťštyri tisíc. Podivuhodný Lingvista hovoril Petrovi po hebrejsky a Nový zákon bol napísaný po grécky a prekladatelia Verzie kráľa Jakuba vydali Nový zákon v angličtine.

Napriek trom krokom odlišných jazykov Kristus, ktorý je Synom Božím, Predivný Jazykovedec a Predivný Počtár, umiestnil v šesťnásťtej kapitole Matúša znázornenie zapečatenia sto štyridsaťštyritisíc, ktoré je v súlade s bitkou pri Paniu a s Jeho návštevou Cézarey Filipovej. Urobil to tým, že použil svoju vládu nad jazykom a číslami, lebo je zároveň Palmoni (Predivný Počtár) i

Slovom (Predivný Jazykovedec).

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v tomto štúdiu.

„Takmer pred dvetisíc rokmi zaznel v nebi od trónu Božieho hlas tajomného významu: ‚Hľa, prichádzam.‘ ‚Obete ani daru si nechcel, ale telo si mi pripravil.... Hľa, prichádzam (vo zvitku knihy je o mne napísané), aby som činil tvoju vôľu, ó, Bože.‘ Hebrejom 10,5–7. V týchto slovách je oznámené naplnenie zámeru, ktorý bol ukrytý od večných vekov. Kristus sa chystal navštíviť náš svet a stať sa vteleným. Hovorí: ‚Telo si mi pripravil.‘ Keby sa bol zjavil so slávou, ktorú mal u Otca pred stvorením sveta, neboli by sme zniesli svetlo Jeho prítomnosti. Aby sme ju mohli uzrieť a nezahynúť, prejav Jeho slávy bol zahalený. Jeho božstvo bolo zahalené ľudskosťou, — neviditeľná sláva vo viditeľnej ľudskej podobe.“

„Tento veľký zámer bol predznačený v predobrazoch a symboloch. Horiaci ker, v ktorom sa Kristus zjavil Mojžišovi, zjavoval Boha. Symbol zvolený na znázornenie Božstva bol nízky ker, ktorý zdanlivo nemal nijakú príťažlivosť. V ňom bol ukrytý Nekonečný. Všemilostivý Boh zahalil svoju slávu do najpokornejšieho symbolu, aby sa naň Mojžiš mohol dívať a žiť. Tak aj v oblakovom stĺpe vo dne a v ohnivom stĺpe v noci Boh komunikoval s Izraelom, zjavujúc ľudom svoju vôľu a udeľujúc im svoju milosť. Božia sláva bola zmiernená a Jeho velebnosť zahalená, aby ju slabý zrak konečných ľudí mohol uzrieť. Tak mal Kristus prísť „v tele nášho poníženia“ (Filipanom 3:21, R. V.), „v podobe ľudí“. V očiach sveta nemal nijakú krásu, pre ktorú by po ňom túžili; a predsa bol vteleným Bohom, svetlom neba i zeme. Jeho sláva bola zahalená, Jeho veľkosť a velebnosť boli skryté, aby sa mohol priblížiť k zarmúteným, pokúšaným ľudom.

„Boh prikázal Mojžišovi pre Izrael: ‚Nech mi urobia svätyňu, aby som prebýval medzi nimi‘ (Exodus 25:8), a prebýval vo svätyni uprostred svojho ľudu. Počas celého ich únavného putovania púšťou bol s nimi symbol jeho prítomnosti. Tak aj Kristus postavil svoj stánok uprostred nášho ľudského tábora. Rozbil svoj stan vedľa stanov ľudí, aby mohol prebývať medzi nami a oboznámiť nás so svojím božským charakterom a životom. ‚Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami (a my sme videli jeho slávu, slávu ako Jednorodného od Otca), plné milosti a pravdy.‘ Ján 1:14, R. V., okrajové znenie.“

„Keď Ježiš prišiel prebývať medzi nami, vieme, že Boh pozná naše skúšky a súcitiť s našimi zármutkami. Každý syn a dcéra Adamovi môžu pochopiť, že náš Stvoriteľ je priateľom hriešnikov. Lebo v každom učení o milosti, v každom zasľúbení radosti, v každom skutku lásky, v každej božskej príťažlivosti zjavenej v Spasiteľovom živote na zemi vidíme: ‚Boh s nami.‘“

„Satan predstavuje Boží zákon lásky ako zákon sebeckta. Tvrdí, že je pre nás nemožné poslúchať jeho prikázania. Pád našich prarodičov so všetkým nešťastím, ktoré z neho vyplynulo, pripisuje Stvoriteľovi a vedie ľudí k tomu, aby na Boha hľadeli ako na pôvodcu hriechu, utrpenia a smrti. Ježiš mal odhaliť tento klam. Ako jeden z nás mal dať príklad poslušnosti. Preto vzal na seba našu prirodzenosť a prešiel našimi skúsenosťami. „Vo všetkom sa musel pripodobniť svojim bratom.“ Hebrejom 2:17. Keby sme museli znášať čokoľvek, čo Ježiš nevytrpel, v tomto bode by satan predstavoval Božiu moc ako pre nás nedostatočnú.

Preto bol Ježiš „vo všetkom pokúšaný podobne ako my.“ Hebrejom 4:15. Vytrpel každú skúšku, ktorej sme vystavení. A vo svoj vlastný prospech nepoužil nijakú moc, ktorá nie je slobodne ponúkaná aj nám. Ako človek čelil pokušeniu a zvíťazil v sile, ktorú mu dal Boh. Hovorí: „Túžim plniť tvoju vôľu, ó, môj Bože; tvoj zákon je v mojom srdci.“ Žalm 40:8. Keď chodil a činil dobre a uzdravoval všetkých, ktorých trápil satan, zjavne ukázal ľuďom povahu Božieho zákona a podstatu Jeho služby. Jeho život dosvedčuje, že aj pre nás je možné poslúchať Boží zákon.

„Kristus sa svojím človečenstvom dotkol ľudstva; svojím božstvom sa drží Božieho trónu. Ako Syn človeka nám dal príklad poslušnosti; ako Syn Boží nám dáva moc poslúchať. Bol to Kristus, ktorý z kra na vrchu Horeb prehovoril k Mojžišovi slovami: ‚JA SOM, KTORÝ SOM.... Takto povieš synom Izraela: JA SOM ma poslal k vám.‘ Exodus 3:14. To bol závdavok vyslobodenia Izraela. Keď teda prišiel ‚v podobe človeka‘, vyhlásil o sebe, že je JA SOM. Dieťa z Betlehema, tichý a pokorný Spasiteľ, je Boh ‚zjavený v tele‘. 1 Timothy 3:16. A nám hovorí: ‚JA SOM dobrý pastier.‘ ‚JA SOM živý chlieb.‘ ‚JA SOM cesta, pravda i život.‘ ‚Daná je mi všetka moc na nebi i na zemi.‘ John 10:11; 6:51; 14:6; Matthew 28:18. JA SOM je zárukou každého zasľúbenia. JA SOM; nebojte sa. ‚Boh s nami‘ je zárukou nášho vyslobodenia z hriechu, uistením o našej moci poslúchať zákon nebies.“ The Desire of Ages, 23, 24.